

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 21. února 2006 v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Holíka a soudců JUDr. Pavla Peláka a Mgr. Romana Drahného o odvolání obžalované [REDACTED], proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19.12.2005, č.j. 1 T 71/2005-155, takto:

Z podnětu odvolání obžalované se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), e), odst. 2 tr. řádu zrušuje v celé části týkající se této obžalované, a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se nově rozhoduje tak, že obžalovaná

[REDACTED],

nar. [REDACTED] v [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], [REDACTED], nyní bytem [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED],

se uznává vinnou, že

dne [REDACTED] 1999 v [REDACTED] při podání vysvětlení před policejním orgánem PČR OŘ SKPV [REDACTED] a dne [REDACTED] 1999 jako svědek před vyšetřovatelem tehdejšího úřadu vyšetřování PČR OÚV [REDACTED] ve věci [REDACTED] po poučení o trestních následcích křivého obvinění, uvedla nepravdivé skutečnosti týkající se údajné účasti [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], nar. [REDACTED], bytem [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

■■■■■, nar. ■■■■■, bytem ■■■■■, ■■■■■ a ■■■■■, nar. ■■■■■, trvale bytem ■■■■■, ■■■■■, na trestné činnosti spočívající ve vykrádání rodinných domků v ■■■■■ kraji, a to vytypováním objektů, opatřením dopravních prostředků, převzetím odcizených věcí a peněz, a tímto jednáním přivedla jmenovaným jejich trestní stíhání a vazbu,

tedy

jiného lživě obvinila z trestného činu v úmyslu přivodit jeho trestní stíhání a způsobila tak jiný zvláště závažný následek,

čímž spáchala

trestný čin křivého obvinění podle § 174 odst. 1, 2 tr. zákona

a odsuzuje se

podle § 174 odst. 2 tr. zákona k trestu odnětí svobody na tři (3) roky.

Podle § 58 odst. 1 a § 60 odst. 1, 2 tr. zákona se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu tří (3) let a nad obžalovanou se vyslovuje dohled.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem byla obžalovaná ■■■■■, dříve ■■■■■, uznána vinnou trestnými činy křivého obvinění podle § 174 odst. 1, 2 tr. zákona a křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zákona ve znění platném do 31.12.2001. Odsouzena byla za tyto trestné činy a za sbíhající se dva trestné činy výtržnictví podle § 202 odst. 1 tr. zákona, kterými byla uznána vinnou trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 16.3.2004, sp. zn. 1T 24/2004, a rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19.4.2004, sp. zn. 3T 198/2003, podle § 174 odst. 2 tr. zákona za použití § 35 odst. 2 tr. zákona k souhrnnému trestu odnětí svobody na tři roky. Podle § 58 odst. 1 a § 60 odst. 1, 2 tr. zákona byl výkon uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu čtyř let a nad obžalovanou byl zároveň vysloven dohled. Podle § 35 odst. 2 věta druhá tr. zákona byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu

v Pardubicích ze dne 19.4.2004, sp. zn. 3T 198/2003, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se trestných činů křivého obvinění podle § 174 odst. 1, 2 tr. zákona a křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zákona dopustila obžalovaná tím, že dne [redacted] 1999 v [redacted] před policejním orgánem PČR OŘ SKPV [redacted] a dne [redacted].1999 jako svědek před vyšetřovatelem tehdejšího úřadu vyšetřování PCR OÚV [redacted] ve věci [redacted] po řádném poučení vědomě lživě obvinila z trestného činu krádeže a uvedla nepravdivé skutečnosti týkající se trestné činnosti ohledně vykrádání rodinných domků v [redacted] kraji, a to vytypováním objektů, opatřením dopravních prostředků, odcizováním a převzetím odcizených věcí a peněz - [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted], [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted], [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], [redacted], a [redacted], nar. [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted], a tímto jednáním přivedla jejich trestní stíhání a vazbu.

Pro stejné trestné činy byla odsouzena i spoluobžalovaná [redacted], ohledně ní však rozsudek nabyl právní moci, když u této obžalované nepodala žádná ze stran odvolání.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě odvolání obžalovaná [redacted] do výroků o vině i trestu. Podle ní se okresní soud dostatečně nevypořádal s její obhajobou, vyvozené závěry jsou nelogické a někdy přímo odporují provedeným důkazům. Podle obžalované nebylo správné posuzovat její výpovědi z [redacted] a [redacted] 1999 jako jeden skutek, ale podání každé výpovědi mělo být hodnoceno samostatně. Při podání vysvětlení dne [redacted] 1999 se nemohla dopustit trestného činu podle § 175 tr. zákona, neboť nevypovídala v postavení svědka. Nelze ani dovodit, že by právě výpověď obžalované [redacted] byla podnětem pro trestní stíhání osob [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted]. Šlo pouze o jeden z mnoha důkazů, které policie při šetření věci shromáždila a už předtím byla vyslýchána k věci [redacted]. Sama [redacted] hovořila o skutečnostech, které znala pouze z doslechu. Výslech [redacted] z [redacted] 1999 probíhal od rána do pozdních nočních hodin, není ani jasně patrné, kdy byl ukončen, a nelze vyloučit, že ke sdělení obvinění osobám [redacted], [redacted] a [redacted] v nočních hodinách dne [redacted] 1999 mohlo dojít ještě před ukončením výslechu obžalované [redacted]. Z pořizovaného protokolu ani nevyplývá, že by byla náležitě poučena o trestních následcích nepravdivé výpovědi nebo křivého obvinění. Na obžalovanou byl policií vyvíjen nedovolený nátlak, ona tehdy byla krátce po podmíněném propuštění z výkonu trestu a měla si vyzvednout svého syna z ústavní péče. Policie měla k dispozici výpověď [redacted], která obžalovanou [redacted] usvědčovala z trestné činnosti a obžalovaná měla důvod domnívat se, že pokud nebude vypovídat podle očekávání policie, pak může být vzata do vazby. V důsledku takového postupu by si pak nemohla vyzvednout syna z ústavní výchovy. O obavách obžalované svědčí to, že

další den po výslechu si vyzvedla syna z ústavní výchovy a na delší dobu opustila republiku.

Pokud byl na obžalovanou při výslechu vyvíjen nedovolený nátlak, pak je nutno její výpověď považovat za důkaz absolutně neúčinný. Slyšení svědci – policisté [REDAKCE] a [REDAKCE] si na podrobnosti výslechu nevzpomněli a další policista [REDAKCE], který právě výslech obžalované prováděl, ani vyslechnutý nebyl. S ohledem na zmíněné okolnosti, nátlak vyvíjený na obžalovanou a absolutní neúčinnost získané výpovědi, navrhla obžalovaná, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a aby ji v celém rozsahu zprostil obžaloby.

Podle § 254 odst. 1 tr. řádu, nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. řádu, přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 2 tr. řádu, mají-li však vytýkané vady svůj původ v jiném výroku, než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud i správnost takového výroku, na který v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba proti němu mohla podat odvolání.

Podle § 254 odst. 3 tr. řádu, jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Podle § 254 odst. 4 tr. řádu, byla-li odvoláním napadena část rozsudku týkající se jen některé z více osob, o nichž bylo rozhodnuto tímž rozsudkem, přezkoumá odvolací soud uvedeným způsobem jen tu část rozsudku a předcházejícího řízení, která se týká této osoby.

Ve smyslu shora citovaných zákonných ustanovení odvolací soud přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, které se týkaly obžalované [REDAKCE], a správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo. Dospěl poté k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nezjistil odvolací soud podstatné vady, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku a znamenaly by porušení ustanovení zajišťujících právo na obhajobu a zabezpečujících náležitě objasnění věci. Okresní soud zákonným způsobem provedl dostatek důkazů, aby mohl zjistit skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. S ohledem na rozsáhlý listinný důkazní materiál týkající se šetření původní trestní věci obžalovaných [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] a osobní výslech policistů [REDAKCE] a [REDAKCE], kteří se

zabývali šetřením uvedené věci a jednali osobně i s obžalovanou, nepokládal ani odvolací soud za nezbytné vyslyšet ještě dalšího zúčastněného policistu [REDACTED].

To, že obžalovaná při podání vysvětlení dne [REDACTED] 1999 a následujícího dne při výslechu jako svědkyně uvedla nepravdivé údaje týkající se účasti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED] na rozsáhlé majetkové trestné činnosti spočívající ve vykrádání rodinných domků, to opakovaně doznala samotná obžalovaná. Závěru, že šlo o nepravdivá tvrzení týkající se účasti zmíněných osob na závažné majetkové trestné činnosti, svědčí i konečné rozhodnutí v trestní věci proti zmiňovaným osobám i pozdější vyjádření osob vyslychaných v této trestní věci. Odvolací soud proto neměl důvod zpochybňovat závěr okresního soudu týkající se skutečnosti, že ve zmíněných dvou výpovědích uvedla obžalovaná [REDACTED] nepravdivé údaje o zapojení později stíhaných osob do rozsáhlé závažné úmyslné trestné činnosti.

Pokud okresní soud odmítl jako nevěrohodné tvrzení obžalované, že na ni byl policií vyvíjen nepřipustný nátlak, pak i tento závěr shledal odvolací soud jako opodstatněný. Přesto shledal důvody k tomu, aby byl v napadeném rozsudku zrušen výrok o vině obžalované [REDACTED] a její jednání, aby bylo posouzeno pouze jako trestný čin křivého obvinění podle § 174 odst. 1, 2 tr. zákona, nikoliv zároveň jako další trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 tr. zákona. Z provedených důkazů i z obsahu tehdejších vyjádření obžalované totiž vyplývá, že i když ona sama nebyla nikdy trestně stíhána v souvislosti se zmiňovanou majetkovou trestnou činností, přesto právě proti ní existovaly přesvědčivé důkazy o tom, že byla do této trestné činnosti zapojena. Svědek [REDACTED] vypověděl, že po sérii vloupání do rodinných domů, kde byli poškozenými zámožní podnikatelé, získala policie poznatky, že se na místě krádeží pohybovala skupina cizinců – [REDACTED], dále bylo zjištěno, že z jednoho odcizeného mobilního telefonu bylo voláno na telefonní číslo obžalované [REDACTED] a dále vyšlo najevo, že odcizené věci byly odváženy právě do bytu obžalované [REDACTED]. Z její opakované výpovědi pak vyplynulo, že ona osobně znala jednotlivé členy skupiny [REDACTED], kteří prováděli vlastní krádeže v rodinných domech a k tomu dostávali typy od jiných osob, které jim poskytovaly další součinnost. Obžalovaná [REDACTED] měla soukromé fotografie zmíněných [REDACTED], dokázala je jednotlivě pojmenovat a ve svých výpovědích uvedla, že právě na ni se tito [REDACTED] obrátili a žádali ji o pomoc při páchání trestné činnosti, ona je seznámila s [REDACTED], následné schůzky a předávání informací probíhalo v jejím bytě, tam se měly objevit také odcizené věci. Zmíněné skutečnosti přesvědčivě odůvodňovaly podezření, že na uvedené trestné činnosti se měla aktivně účastnit i obžalovaná [REDACTED], přesto proti ní trestní stíhání zahájeno nebylo, ač na tuto okolnost bylo opakovaně upozorňováno v trestní věci vedené proti tehdy obžalovanému [REDACTED] a jeho společníkům.

I když tedy obžalovaná [REDACTED] nebyla trestně stíhána pro účast na zmíněné závažné majetkové trestné činnosti, přesto dospěl odvolací soud k závěru, že existují přesvědčivé důkazy odůvodňující podezření, že se mohla na této trestné činnosti jako pachatelka podílet, a za této situace nemohla být trestně odpovědná za

spáchání trestného činu křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 tr. zákona ani tehdy, pokud nevyužila oprávnění odepřít výpověď. Tento názor se opírá i o stanoviska publikovaná ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 25/69 a R 30/70, z nichž vyplývá, že osoba, která spáchala trestný čin, se nepravdivou výpovědí ohledně tohoto svého trestného činu nedopouští trestného činu křivé výpovědi podle § 175 tr. zákona ani tehdy, byla-li řádně poučena o právu odepřít výpověď podle § 100 tr. řádu. Trestní stíhání takové osoby by bylo v rozporu s § 91 tr. řádu, protože sankce stanovená na trestný čin podle § 175 tr. řádu by představovala nepřípustné donucování k pravdivé výpovědi.

Zmíněná okolnost, která brání postihu pachatele trestné činnosti za nepravdivou výpověď, však nevyklučuje jeho trestní odpovědnost, pokud vědomě křivě obviní jinou osobu z trestného činu. V posuzované věci sama obžalovaná připustila, že její údaje týkající se účasti [REDAKCE] a dalších českých občanů na trestné činnosti byly nepravdivé, přitom právě její výpověď, resp. podání vysvětlení k dané věci, byly jedním ze stěžejních podkladů pro zahájení trestního stíhání vůči uvedeným osobám, když jiné důkazy nekonkretizovaly dostatečně podrobně jejich údajnou roli při páchání organizované trestné činnosti za účasti většího počtu osob. S ohledem na rozsah objasňované trestné činnosti, její organizovaný charakter a spojení s dalšími osobami – cizími státními příslušníky, pak bylo možné předpokládat, že zejména s ohledem na závažnost této trestné činnosti může dojít ke vzetí stíhaných osob do vazby. K tomu také následně došlo a pokud byly nepravdivě obviněné osoby několik měsíců ve vazbě, pak byla tato skutečnost oprávněně hodnocena jako jiný zvlášť závažný následek ve smyslu § 174 odst. 2 tr. zákona. Podle protokolu z [REDAKCE] 1999 byla před podáním vysvětlení obžalovaná [REDAKCE] poučena podle standardního předtisku obsaženého v textu protokolu, který podepsala, a následujícího dne [REDAKCE] 1999, kdy byla vyslýchána jako svědkyně za účasti čtyř advokátů jako obhájců, pak byla rovněž poučena podle předtisku v protokolu včetně výslovného upozornění na trestní následky křivého obvinění. Za dané situace, pokud uvedla významné skutečnosti o zapojení dotčených osob do závažné organizované trestné činnosti, přestože zmíněné údaje byly nepravdivé, bylo její jednání správně posouzeno jako trestný čin podle § 174 odst. 1, 2 tr. zákona, když do právní kvalifikace se promítl i způsobený zvlášť závažný následek v podobě vazby u dotčených osob. Za nedůvodné pokládal odvolací soud i námitky týkající se údajného nátlaku policie. Pokud byla obžalovaná upozorňována na možnost vzetí do vazby, odpovídalo to plně reálné situaci na podkladě zjištěných skutečností. Z konkrétních důkazů vyplynulo důvodné podezření, že měla významnou účast na závažné rozsáhlé organizované trestné činnosti cizích státních příslušníků a vzhledem k charakteru objasňované trestné činnosti a trestní minulosti obžalované by bylo možné považovat podání návrhu na její vzetí do vazby za opodstatněné.

Po novém rozhodnutí o vině obžalované [REDAKCE], musel odvolací soud nově rozhodnout i o uložení trestu. Dospěl přitom k závěru, že okresní soud nepostupoval správně, pokud bez dalšího rozhodl o uložení souhrnného trestu a nezkoumal, zda předchozí odsouzení pro sbíhající se trestné činy nebylo v mezidobí zahlazeno. Přitom bylo třeba ověřit, zda nenastaly podmínky pro rozhodnutí o

osvědčení ve zkušební době podmíněného odsouzení, která skončila dne ■■■■■ 2005, tedy již několik měsíců před vyhlášením napadeného rozsudku. Odvolací soud si doplnil dokazování vyžádáním aktuálního opisu rejstříku trestů a zprávy o chování obžalované od příslušného útvaru Policie ČR a na podkladě těchto zpráv dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro to, aby bylo rozhodnuto o tom, že se obžalovaná ■■■■■ osvědčila ve zkušební době podmíněného odsouzení, které bylo vysloveno rozsudkem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 19.4.2004, sp.zn. 3 T 198/2003. Jako předběžnou otázku si tedy vyřešil, že stran tohoto předchozího odsouzení se na obžalovanou hledí jakoby nebyla odsouzena (§ 60 odst. 3 tr. zákona), když splnila podmínky pro rozhodnutí o osvědčení ve zkušební době, a v dané situaci tedy nebyly důvody k tomu, aby byl ukládán souhrnný trest, když k dřívějšímu rozhodnutí již nebylo třeba přihlížet. Při novém rozhodování o trestu, proto byl ukládán obžalované pouze samostatný trest v rámci trestní sazby uvedené v § 174 odst. 2 tr. zákona.

S ohledem na charakter trestné činnosti, která vedla k bezdůvodnému trestnímu stíhání většího počtu osob, které byly také několik měsíců ve vazbě, i vzhledem k hodnocení osoby obžalované, která byla již dříve soudně trestána, neshledal odvolací soud důvody k uložení trestu pod spodní hranicí trestní sazby. Z podnětu odvolání obžalované ovšem nemohl ani výrok o trestu zpřísnit a za této situace uložil obžalované znovu trest odnětí svobody na spodní hranici trestní sazby podmíněně odložený na kratší zkušební dobu, než byla stanovena v napadeném rozsudku, ovšem znovu za současného vyslovení dohledu, když byl podmíněně odložen trest odnětí svobody ve výměře přes dva roky.

Důvody týkající se změny výroku o vině u obžalované ■■■■■ nebylo možné beze zbytku vztáhnout na osobu spoluobžalované ■■■■■, neboť u této spoluobžalované nevyplývalo z dokazování, že by i ona aktivně participovala na majetkové trestné činnosti. Za této situace neshledal odvolací soud důvody k aplikaci ustanovení § 261 tr. řádu ve prospěch spoluobžalované ■■■■■.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.

řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Pardubicích dne 21. února 2006

JUDr. Aleš Holík
předseda senátu